

Kommentar 1

Om hva Kommunistpartiet er

Forord

Gjennom mer enn fem tusen år har det kinesiske folket skapt en storartet sivilisasjon på det landet som er fostret av Den gule floden og Yangtze-elven. Gjennom denne perioden har dynastier kommet og gått, og den kinesiske kulturen har vekslende blomstret og bleknet. Store og gripende hendelser har utspilt seg på Kinas historiske scene.

Året 1840, det året historikere flest anser som starten for Kinas moderne æra, markerte begynnelsen på Kinas reise fra tradisjon til modernisering. Den kinesiske sivilisasjonen gikk igjennom fire viktige perioder med utfordringer og konsekvenser. De første tre episodene omfatter den engelsk-franske invasjonen av Beijing først i 1860-årene, den sino-japanske krigen i 1894 (også kalt "Jiawu-krigen") og den russisk-japanske krigen i det nordøstlige Kina i 1906. Som en følge av disse tre episodene utviklet Kina seg i en mer vestlig retning. Dette viste seg ved import av moderne varer og våpen, institusjonelle reformer gjennom den såkalte Hundre dagers reformen i 1898 [1]. Videre fulgte, mot slutten av Qing-dynastiet, et forsøk på å etablere konstitusjonelt styresett, og senere kom Xinhai-revolusjonen (eller Hsinhai-revolusjonen) [2] i 1911.

Mot slutten av 1.verdenskrig var Kina, selv om landet gikk seirende ut, ikke på listen over de sterkere makter på den tid. Mange kinesere mente at konsekvensene av de første tre episodene var mislykkede 4. Mai-bevegelsen [3] kom til å lede til et fjerde svar på de tidligere utfordringene, og kulminerte i en fullstendig vestliggjøring av den kinesiske kulturen gjennom den kommunistiske bevegelsen og dens ekstreme revolusjon.

Denne artikkel tar for seg virkningene av den siste episoden, d.v.s. effektene av den kommunistiske bevegelsen og Kommunistpartiet som ble påtvunget Kina, dets land og folk. I løpet av disse siste 160 årene av Kinas historie har nærmere ett hundre millioner mennesker lidd en unaturlig død, og nesten all tradisjonell kinesisk kultur og sivilisasjon blitt ødelagt.

I. Bruk av vold og terror for å oppnå og bevare makt

"Kommunistene forakter å skjule sine oppfatninger og målsettinger. De erklærer åpent at deres mål bare kan oppnås gjennom å ødelegge alle eksisterende sosiale forhold." Dette sitatet er hentet fra det siste avsnittet i Det kommunistiske manifestet, Kommunistpartiets prinsippdokument. Vold er det viktigste middelet for at Kommunistpartiet kom til makten. Denne

karakteristiske egenskapen har siden gått i arv til alle de formene Kommunistpartiet har antatt etter sin unnfangelse.

Faktisk ble verdens første kommunistiske parti stiftet mange år etter Karl Marx' død. Året etter Oktober-revolusjonen i 1917 ble "Det russiske kommunistpartiet (Bolsjevik)" (senere kjent som "Det sovjetiske kommunistpartiet") stiftet. Dette parti oppsto ved bruk av vold mot "klassefiender" og ble videreført ved bruk av vold mot partimedlemmer og alminnelige borgere. Under Stalins prosesser i 1930-årene slaktet Det sovjetiske kommunistpartiet over 20 millioner såkalte spioner og forrædere og de som ble antatt å ha andre meninger.

Det kinesiske kommunistpartiet (KKP) begynte som en gren av Det sovjetiske kommunistpartiet under Den tredje kommunistiske internasjonale. Derfor arvet det naturlig viljen til å drepe. Under Kinas første borgerkrig mellom kommunistene og Kuomintang i perioden mellom 1927 og 1936, sank befolkningstallet i Jiangxi fra over 20 millioner til ca. 10 millioner. Disse tallene er i seg selv nok til å vise de enorme skadevirkningene av KKP's voldsbruk.

Bruken av vold er kanskje uunngåelig når man forsøker å tilegne seg politisk makt, men det har aldri vært et regime så villig til å begå drap som KKP, spesielt i ellers fredelige perioder. Etter 1949 overstiger antall dødsfall, forårsaket av KKP's bruk av vold, det totale antallet drepte i krigene som ble utkjempet mellom 1921 og 1949.

Et godt eksempel på Kommunistpartiets bruk av vold er dets støtte til Røde khmer (Khmer Rouge) i Kambodsja. Under Røde khmer ble en fjerdedel av Kambodsjas befolkning myrdet, inklusive majoriteten av kinesiske immigranter og deres etterfølgere. For å skjule KKP's beryktede rolle i folke-mordet, hindrer Kina fortsatt det internasjonale samfunnet i å stille Røde khmer for retten.

KKP har tette bånd med verdens mest brutale revolusjonære væpnede styrker og despotiske regimer. I tillegg til Røde khmer omfatter dette Kommunistpartiene i Indonesia, Filippinene, Malaysia, Vietnam, Burma, Laos og Nepal – som alle ble stiftet med støtte fra KKP. Mange av lederne i disse Kommunistpartiene er kinesere, og mange av dem lever fortsatt i skjul i Kina den dag i dag.

Andre maoistiske Kommunistpartier er Sør-Amerikas "Lysende sti" og Den japanske røde armé, hvis forbrytelser er blitt fordømt av det internasjonale samfunnet.

En av teoriene som kommunistene benytter, er sosialdarwinisme. Kommunistpartiet bruker Darwins kamp mellom artene på menneskelige relasjoner og menneskenes historie, og holder klassekamp som den eneste drivkraften for sosial utvikling. Å kjempe ble derfor den primære "tro" og et redskap for å oppnå og bevare politisk kontroll for Kommunistpartiet. Maos berøm-

te ord avslører tydelig logikken i den sterkeste rett: ”Med 800 millioner mennesker, hvordan kan det gå uten kamp?”

En annen av Maos berømte påstander er at Kulturrevolusjonen bør gjennomføres ”hvert syvende eller åttende år.” Gjentatt bruk av makt er et viktig middel for KKP til å bevare kontroll over Kina. Målet med å bruke makt er å skape frykt. Enhver kamp og enhver kampanje ble en eksersis i terror slik at det kinesiske folket skalv i sine hjerter, ga etter for terroren og gradvis ble til slaver av KKP's kontroll.

I dag er terrorisme hovedfienden for den siviliserte og frie verden. Med hjelp av statsapparatet har KKP's bruk av vold og terror vært i en mye større målestokk, vart mye lengre og hatt langt mer ødeleggende konsekvenser. I dag, i det 21. århundre, bør vi ikke glemme dette nedarvede karaktertrekket i Kommunistpartiet ettersom det definitivt vil spille en vesentlig rolle for KKP's fremtidige skjebne.

II. Bruker løgn for å rettferdiggjøre vold

Hvor sivilisert et samfunn er, kan bestemmes ut fra graden av vold som dets regime anvender.

Ved å basere seg på bruk av vold, representerer det kommunistiske regimet helt klart et stort tilbakeskritt for menneskelig sivilisasjon. Beklageligvis er Kommunistpartiet blitt ansett som progressivt av de som anser vold som et essensielt og uunngåelig middel for sosial utvikling.

Denne aksepten av vold må ses i lys av Kommunistpartiets enestående og dyktige bruk av løgner og bedrag, som er et annet nedarvet trekk ved KKP.

”Fra unge år har vi tenkt på USA som en elskverdig nasjon. Vi mener at dette delvis kommer av at USA aldri har okkupert Kina, og heller aldri har deltatt i angrep på Kina. Enda viktigere er det at det kinesiske folket har et godt inntrykk av USA på grunn av folkets demokratiske sinnelag og åpne karakter.”

Dette utdraget stammer fra en lederartikkel den 4. juli 1947 i KKP's offisielle dagsavis Xinhua. Bare tre år senere sendte KKP soldater for å kjempe mot amerikanske tropper i Nord Korea, og malte et bilde av amerikanere som de mest onde imperialistene i hele verden. Enhver kineser fra Fastlands-Kina ville bli forferdet over å lese denne lederen, skrevet for over 50 år siden. KKP har forbudt alle publikasjoner med lignende sitater, og publisert omskrevne versjoner.

Etter at det kom til makten, har KKP brukt lignende knep i hver eneste kampanje, så som utryddelsen av de kontrarevolusjonære (1950-1953), ”partnerskapet” mellom offentlige og private bedrifter (1954-1957), anti-høyrebevegelsen (1957), Kulturrevolusjonen (1966-1976), Tiananmen-massakren (1989), og nå sist, forfølgelsen av Falun Gong fra 1999. Det

mest beryktete tilfellet var forfølgelsen av de intellektuelle i 1957. KKP ba de intellektuelle om å si sine meninger for så å forfølge dem fordi de var ”høyreorienterte”, og brukte deres egne taler som bevis for deres ”forbrytelser”. Når forfølgelsen ble kritisert som en konspirasjon, eller ”et komplott i det skjulte”, påsto Mao offentlig: ”Dette er ikke noe ”komplott i det skjulte”, men en åpen strategi.”

Løgn og bedrag har vært svært viktige faktorer for KKP for å oppnå og bevare kontroll. Kina kan smykke seg med verdens lengste og mest komplette historie, og de kinesiske intellektuelle har siden oldtiden hatt den største tiltro til historien. Det kinesiske folket har brukt historien til å vurdere sin samtid; de har til og med brukt den til å utvikle seg personlig og åndelig. For at historien skulle tjene det sittende regimet, har KKP systematisk endret og skjult historiske sannheter. KKP har i sin propaganda og sine publikasjoner omskrevet historien for så tidlige perioder som Vår og høst-perioden (770-476 f. k.) og de Krigende staters periode (475-221 f. k.) og helt til nyere tid med Kulturrevolusjonen. Slike historiske endringer har pågått i de mer enn 50 årene siden 1949, og alle forsøk på å gjenopprette historiske fakta er nådeløst blitt stoppet og eliminert av KKP.

Når vold ikke er nok til å bevare kontroll, tyr KKP til løgn og bedrag som sørger for å rettferdiggjøre og tilsløre et styre basert på vold.

Vi må likevel innrømme at løgn og bedrag ikke ble oppfunnet av Kommunistpartiet, men bare er eldgamle skurkemetoder som Kommunistpartiet skamløst benytter seg av. KKP lovet jord til bøndene, fabrikker til arbeiderne, frihet og demokrati til de intellektuelle og fred for alle. Ingen av disse løftene er noen gang blitt innfridd. En generasjon av kinesere døde i villfarelse, og den neste generasjonen blir fortsatt rundlurt. Dette er den største tragedie for det kinesiske folket, det mest uheldige aspektet for den kinesiske nasjonen.

III. Prinsipper i evig forandring

Under TV-debatten mellom USAs presidentkandidater i 2004, sa den ene kandidaten at man kan forandre taktikk når det er behov for det, men at man må aldri forandre ens ”tro” eller ”kjerneverdier”, ellers ”er man simpelthen ikke til å stole på.” [4] Dette sitatet tydeliggjør et generelt prinsipp.

Kommunistpartiet er et typisk eksempel på det motsatte. Siden stiftelsen for 80 år siden, har KKP holdt 16 nasjonale samlinger og endret partiets ”grunnlov” 16 ganger. I løpet av de fem tiårene siden maktovertakelsen har KKP gjort fem store inngrep i den kinesiske grunnloven.

Kommunistpartiets ideal er sosial likhet som igjen skal lede til et kommunistisk samfunn. Imidlertid er kommunistkontrollerte Kina den nasjonen som har de mest alvorligste økonomiske ulikheter i verden i dag. Mange

KKP-medlemmer er blitt skammelig rike, mens landet har 800 millioner mennesker som lever i fattigdom.

De rettledende teoriene for KKP begynte med marxist-leninisme. Senere la man til maoisme, deretter Dengs tanker og nå nylig Jiangs ”Tre representanter.” Marxist-leninisme og maoisme er overhodet ikke forenlige med Dengs teorier og Jiangs ideologi; de er faktisk motsetninger. Dette sammensurium av kommunistiske teorier som KKP bruker, er i sannhet en merkverdighet i menneskehetens historie.

Prinsippene som Kommunistpartiet har utviklet seg etter har stort sett vært i motsetning til hverandre. Fra ideen om en global integrasjon som skulle være overordnet nasjonalstaten til dagens ekstreme nasjonalisme. Fra å tilintetgjøre alt privat eierskap og alle de utnyttende klasser til dagens konsept ved å stimulere kapitalister til å bli medlem av partiet, er gårsdagens prinsipper blitt reversert i dagens politikk, og mer forandring er forventet for morgendagen. Uansett hvor ofte KKP forandrer sine prinsipper, er målsettingen fortsatt klar: å oppnå og bevare makten samt å beholde absolutt kontroll over samfunnet.

Gjennom KKPs historie har det vært over et dusin kampanjer med kamp på ”liv og død.” I virkeligheten sammenfalt alle disse kampene tidsmessig med overføring av makt i kjølvannet av forandringer i partiets grunnleggende prinsipper.

Enhver forandring i prinsippene er forårsaket av en uunngåelig krise som har truet KKP, dets legitimitet og overlevelse. Om det var samarbeidet med Kuomintang-partiet, en USA-vennlig utenrikspolitikk, økonomiske reformer og markedsekspanasjon eller oppildning til nasjonalisme – hver av disse beslutningene ble truffet på tidspunkter med krise, og de hadde alle sammenheng med å beholde grepet og styrke makten. Enhver syklus der en befolkningsgruppe er blitt rammet av forfølgelse og den etterfølgende omstøtelse av den forfølgelsen, har hatt sammenheng med forandringer i KKPs grunnleggende prinsipper.

Et vestlig ordspråk sier at sannhet er varig og løgn foranderlig. Det er mye visdom i dette.

IV. Hvordan partinatur erstatter og tilintetgjør menneskenatur

KKP er et leninistisk autoritært regime. Siden starten har KKP utviklet tre grunnleggende linjer, den intellektuelle linjen, den politiske linjen og den organisatoriske linjen. Den intellektuelle linjen refererer til Kommunistpartiets filosofiske grunnlag. Den politiske linjen refererer til å utvikle målsettinger. Den organisatoriske linjen refererer til hvordan målene oppnås innenfor rammene av en streng organisasjon.

Det fremste kravet for alle KKP-medlemmer og alle som er under dets styre, er betingelsesløst å følge ordre. Det er dette den organisatoriske linjen handler om.

I Kina er de fleste kjent med KKP-medlemmenes spaltede personlighet. I private omgivelser er KKP-medlemmene vanlige mennesker med følelser som glede, sinne, sorg og fryd. De har som foreldre, ektefeller eller venner vanlige menneskers kvaliteter og mangler. Men partinaturen er, ifølge Kommunistpartiets krav, overordnet menneskenaturen og følelsene, og overskrider det menneskelige. Slik blir det menneskelige relativt og foranderlig, mens partinatur blir absolutt, hinsides enhver tvil eller utfordring.

Under Kulturrevolusjonen var det altfor vanlig at fedre og sønner torturerte hverandre, at menn og koner kjempet mot hverandre, at mødre og døtre anga hverandre og at studenter og lærere behandlet hverandre som fiender. Partinatur motiverte til konflikt og hat i disse tilfellene. I den tidlige perioden under KKP's herredømme, måtte mange høytrangerte KKP-medlemmer hjelpeløst være vitne til at deres familiemedlemmer ble stemplet som klassefiender. Dette var også drevet frem av partinaturen.

Den makten som partinaturen har over individet, er et resultat av KKP's langvarige indoktrinering. Opplæringen starter allerede i førskolen og barnehagen hvor barna blir belønnet når de på spørsmål gir parti-godkjente svar, svar som ikke stemmer overens med sunn fornuft eller et barns menneskelige natur. Elever får politisk undervisning i barneskolen og ungdomsskolen, helt opp til høyskole og universitet, og de lærer å følge svarene som er godkjent av partiet. Gjør de ikke det, får de ikke godkjent eksamen og blir ikke uteksaminert.

Et medlem av partiet må holde seg til partilinen når han snakker offentlig, uansett hva han selv måtte føle. KKP sin organisatoriske struktur er en gigantisk pyramide med den sentrale makt på toppen som kontrollerer hele hierarkiet. Denne unike strukturen er et av de viktigste trekk ved KKP sitt regime, og det bidrar til en absolutt konformitet.

I dag er KKP fullstendig degenerert til et slags politisk vesen som kjemper for å beholde sine egne interesser. Det streber ikke lenger etter å nå noen av kommunismens høytragende mål. Imidlertid bevarer det fortsatt kommunismens organisatoriske struktur, og dets krav om betingelsesløs konformitet er uendret. Dette partiet setter seg selv over menneskeheten og menneskelig natur, og det fjerner enhver organisasjon eller person det anser at kan svekke eller potensielt svekke dets egen makt, uansett om det er vanlige borgere eller høyt rangerte KKP-tjenestemenn.

V. Et ondt spøkelse som er mot naturen og menneskets natur

Alt under himmelen gjennomgår en syklus av fødsel, modenhet, fordervelse og død.

I motsetning til kommunistregimet tillater ikke-kommunistiske regimer, selv diktaturer med strenge totalitære styresett, en viss grad av frihet til å organisere seg og en viss rett til selvbestemmelse. Det eldgamle kinesiske samfunnet ble faktisk styrt i henhold til en binær struktur. I landlige regioner var klanene sentre for en uavhengig sosial organisering, mens urbane områder var organisert rundt laugene. Myndighetenes styre fra toppen og nedover gikk ikke lengre ned enn til nivået for lenene.

Nazist-regimet, kanskje det mest grusomme regimet under et diktatur utenom Kommunistpartiet, tillot retten til privat eiendom. De kommunistiske regimer utslettet enhver form for sosial organisering eller elementer som var uavhengige av partiet, og erstattet dem med sterkt sentraliserte makt-strukturer fra toppen og ned.

Hvis sosiale strukturer som går fra bunnen og opp, naturlig åpner for selvbestemmelse hos individer eller grupper, da er det kommunistiske regimet i sin essens naturstridig.

Kommunistpartiet holder ikke på universelle standarder for menneskenatur. Konsepter som godt og ondt, og likeledes alle lover og regler, har KKP fritt og tilfeldig manipulert. Kommunisten tillater ikke mord, unntatt av de som er kategorisert som fiender av Kommunistpartiet. Respekt for ens foreldre er anerkjent, unntatt for de foreldre som blir stemplet som klassefiender. Velvilje, rettskaffenhet, sømmelighet, visdom og troskap er alle gode begreper, men gjelder ikke når partiet ikke vil eller ønsker å ta hensyn til disse tradisjonelle dyder. Kommunistpartiet kullkaster fullstendig de universelle standarder for menneskenatur, og er grunnlagt på prinsipper som er i motsetning til menneskets natur.

Ikke-kommunistiske samfunn tar vanligvis hensyn til menneskets dualitet og dets natur med godt og ondt, og de støtter seg til fastsatte sosiale kontakter for å opprettholde et samfunn i balanse. I kommunistiske samfunn benektes imidlertid selve ideen om menneskets natur, og verken godt eller ondt blir anerkjent. Å utslette ideene om godt og ondt er, ifølge Marx, nødvendig for fullstendig å bryte ned gamle samfunnsstrukturer.

Kommunistpartiet tror ikke på Gud, og det har heller ingen respekt for fysisk natur. "Til kamp mot himmelen, til kamp mot jorden, kjemp mot menneskene – et slikt liv er fullt av glede." Dette var KKP's motto under Kulturrevolusjonen, og det påførte det kinesiske folket og deres land stor lidelse.

Kineserne tror tradisjonelt på samhørighet mellom himmel og mennesker. Laozi sa i Dao de Jing (Tao Te Ching): "Menneskene følger jorden, jorden følger himmelen, himmelen følger Dao, og Dao følger det naturlige." Menneskene og naturen eksisterer i et harmonisk forhold i det vedvarende kosmos.

Kommunistpartiet er en type vesen. Det står imidlertid i motsetning til naturen, himmelen, jorden og menneskeheten. Det er et ondt spøkelse som går imot universet.

VI. Noen trekk ved den onde besettelsen

Kommunistpartiets egne organer deltar aldri selv i produktive eller kreative aktiviteter. Straks de tar makten, klamrer de seg til folket og kontrollerer og manipulerer dem. Av frykt for å miste kontrollen utvider de sin egen makt helt ned til de mest grunnleggende enheter i samfunnet. De monopoliserer ressurser for produksjon og suger verdier fra samfunnet.

I Kina er KKP helt overgripende og kontrollerer alt, men ingen har noen gang sett KKPes egne regnskaper. Bare regnskapene fra fylker, lokale myndigheter og bedrifter har man sett. Alle myndighetsorganer, fra de sentrale myndighetene og helt ned til komiteene på landsbygda, er alltid underlagt partifunksjonærene. Slik må alle lokale myndigheter følge instruks fra Kommunistpartiets komiteer på samme nivå. Partiets utgifter blir dekket av kommunale enheter og regnskapet ført i det kommunale systemet.

KKPes organisasjon er som en gigantisk, besettende ond ånd. Den fester seg til hver eneste enhet og celle i det kinesiske samfunnet, tett som en skygge. Den trenger inn i hver eneste av samfunnets kapillære celler med de fineste, blodsugende legemer. Slik kontrollerer og manipulerer den samfunnet.

Denne besynderlige strukturen av ond besettelse har også tidligere eksistert i menneskenes historie, enten delvis eller midlertidig. Men aldri har den vært virksom så lenge og kontrollert et samfunn så fullstendig som under Kommunistpartiets styre.

Av denne grunn lever kinesiske bønder i fattigdom og håpløshet. Ikke bare må de gi bidrag til de tradisjonelle kommunale embetsmennene, men også til like mange, om ikke til flere partifunksjonærer.

Av denne grunn mistet kinesiske arbeidere i stor målestoll jobben. KKPes allestedsnærværende, blodsugende, besettende vesener har i årevis sugd verdiene ut av deres fabrikker.

Av denne grunnen er det så vanskelig for kinesiske intellektuelle å opprettholde sin intellektuelle frihet. I tillegg til deres administratorer, lurer KKPes skygge overalt og gjør ingenting annet enn å holde øye med folk.

En besettende ånd må fullstendig kontrollere sinnet til den besatte, for slik å kunne suge ut hans energi for sin egen overlevelse.

Ifølge moderne statsvitenskap kommer makt fra tre kilder: styrke, rikdom og kunnskap. Kommunistpartiet har aldri nølt med å bruke monopoliserende kontroll og makt for stjele folks eiendom. Enda viktigere har det fratatt folk retten til fritt å uttale seg og deres pressefrihet. Det har voldtatt folks

ånd og vilje for å kunne bevare absolutt makt og kontroll. Slik sett kontrollerer KKP's onde besettelse samfunnet så hardt at det vanskelig kan sammenlignes med noe annet regime i verden.

VII. Granske seg selv og fri seg fra KKP's besettelse

I Det kommunistiske manifest, Kommunistpartiets første programdokument, proklamerte Marx at ”i 1848 går det et spøkelse over Europa – Kommunismens spøkelse.” Mer enn ett århundre senere er kommunisme mer enn et spøkelse. Den har besatt en konkret, materiell kropp. Den spredte seg verden rundt som en epidemi, myrdet millioner og tok eiendom og den frie tanken og ånden fra hundrevis millioner mennesker.

Den grunnleggende læresetningen for Kommunistpartiet er å frata alt privat eie, for slik å utslette den ”utnyttende klasse.” Privat eiendom er grunnlaget for alle sosiale rettigheter, og bærer ofte med seg nasjonal kultur. Folk som blir frarøvet privat eiendom, mister også sitt frie sinn og sin frie ånd. De kan videre miste friheten til sosiale og politiske rettigheter.

Da KKP i 1980-årene var i krise og dets overlevelse truet, var partiet nødt til å forbedre Kinas økonomi. Noen av folks rettigheter til privat eiendom ble gjeninnført. Dette skapte et hull i KKP's massive kontrollmaskineri. Dette hullet har siden bare blitt stadig større i takt med at KKP's medlemmer forsøker å berike seg selv.

KKP, et ondt og besettende spøkelse støttet opp av makt, bedrag og hyppige endringer av sitt utseende og bilde, har nå begynt å vise tegn på forfall, med nervøse trekkninger for den minste forstyrrelse. Det forsøker å overleve ved å berike seg selv og stramme inn kontrollen, men disse handlingene kan bidra til å forsterke krisen.

Dagens Kina virker som om det er i blomstring, men sosiale konflikter har bygget seg opp til et nivå som man aldri før har sett. Ved hjelp av politiske intriger fra fortiden kan KKP trekke seg tilbake og forsøke seg på et eller annet redningsforsøk, som å beklage Tiananmen-massakren eller gi Falun Gong oppreisning, alternativt å peke ut en ny gruppe som sin hovedfiende og dermed fortsette å utøve terrorens makt.

I møtet med utfordringene de siste hundre år, har den kinesiske nasjonen svart med å importere våpen, reformere sine systemer og gjennomføre ekstreme og voldelige revolusjoner. Utallige liv har gått tapt, og nesten all tradisjonell kinesisk kultur er blitt forkastet. Det ser ut som responsen har slått feil. Da agitasjon og frykt fylte det kinesiske sinnet, benyttet KKP anledningen, entret scenen, og tok til slutt kontroll over den siste overlevende antikke sivilisasjonen i verden.

I møtet med fremtidens utfordringer vil det kinesiske folket uunngåelig måtte velge igjen. Uansett hvordan valget blir tatt, må hver eneste kineser

forstå at ethvert håp som tillegges KKP bare vil forverre all den skade som allerede er blitt gjort på den kinesiske nasjonen og sprøyte ny energi inn i dette onde og besettende KKP.

Vi må kaste vekk alle illusjoner, granske oss selv nøye og kvitte oss med den marerittaktige kontrollen fra den onde og besettende KKP-ånd gjennom de siste 50 år. I en fri nasjons navn kan vi gjenetablere den kinesiske sivilisasjonen, basert på respekt for menneskenaturen og medfølelse for alle.